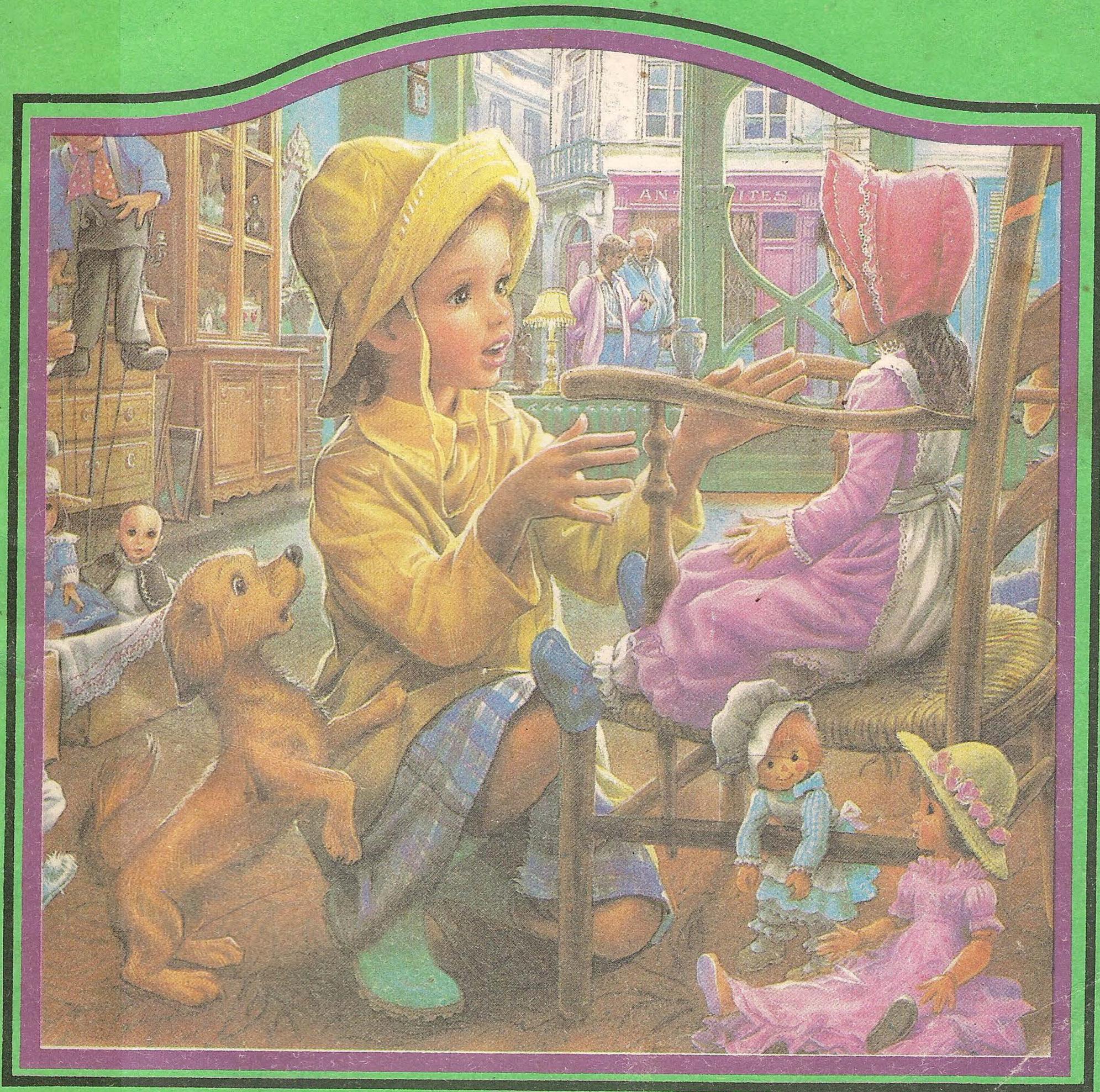

Жільбер Делае

Маленький світ Мартусі

Марсель Марльє

Подарунок на день народження

Жільбер Делае

Маленький світ Мартусі

Подарунок на день народження

малював
Марсель Марльє

Була середа і падав дощ.
Мартуся вдягнула свій жовтий плащик, зелені гумові чобітки і вибралася з мамою купити комодик. Крамниця, до якої вони потрапили, називалася "На горищі" і в ній було багато старовинних речей. Назва крамниці одразу ж нагадала Мартусі про нишпорення на горищі у бабусі. А нишпорення, разом з тістечками і ляльками було тим, що вона любила найдужче!

Поки мама розмовляла з продавцем, Мартуся заглядала у кожний закуток крамниці. На жаль, лише заглядала, бо їй заборонили торкатися чого – небудь.

На кожному кроці вона знаходила різноманітні дивовижні речі: старі капелюхи, годинники з нерухомими стрілками, засушені квіти, червону маріонетку, яка сиділа на піаніно, ну і, звичайно ж, ляльки!

Ляльки були дуже старі і Мартуся одразу це помітила. Деякі з них мали порцелянові личка, побляклі сукні, волосся мов шовк... а може то було справжнє волосся? Мартусі кортіло торкнутися їх, отожд, простягнула руку, коли...

— Ні, Мартусе! — зойкнула мама, у якої, напевно, очі на потилиці. Мартуся опустила руку, але не зрушила з місця, бо ж перед нею була найгарніша лялька у цілому світі... Лялька сиділа у кріслі, а її плечі покривала мережана хустка

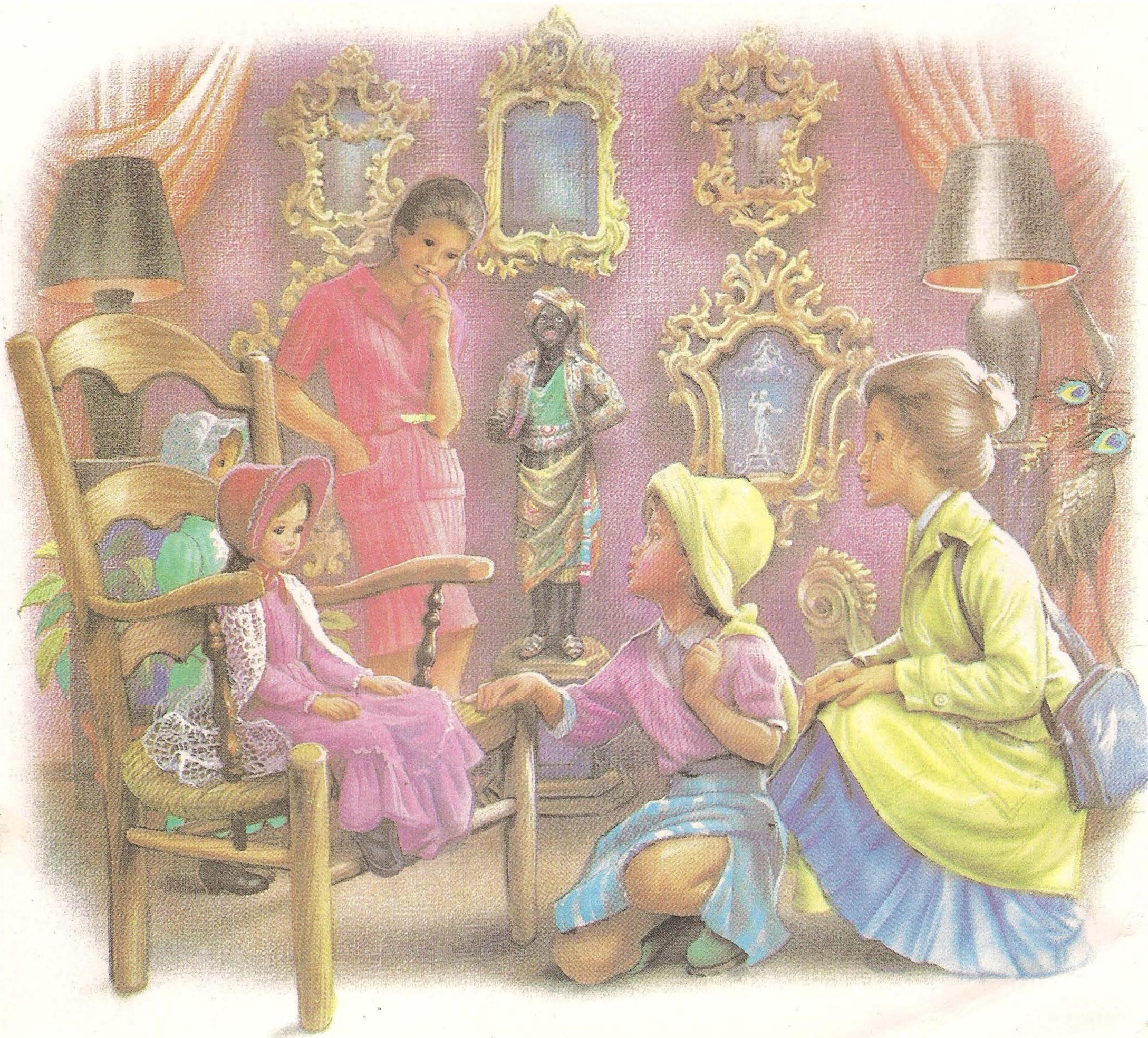

— Мамо, я дуже хотіла би цю ляльку на день народження. Мама підійшла до Мартусі.

— Справді, вона дуже гарна. Коли я була маленькою, то мала дуже подібну ляльку, але якось дядько Адам випадково її зіпсував...

Мартуся відчула, як її серце забилося швидше. Мама розуміла її якнайкраще. Мартуся вже знала, що назве ляльку "Елізою".

Вона відчувала, як терпнуть її долоні, так, ніби по них бігали мурашки.

Мартуся так прагнула притулити вже свою ляльку...

Продавець посміхнулася і сказала:

— Мені дуже прикро, пані, але ці ляльки вже продані. Якийсь колекціонер побачив їх на виставці. Сьогодні увечері він має їх забрати.

**Продавець все посміхалася, так, ніби взагалі не мала серця.
А в Мартусі стиснулося від жалю горло, і вона ледве
стримувалася, щоби не заплакати!**

**— Не журися, люба — втішала її мама — ми знайдемо тобі іншу
ляльку...**

**Мартуся і мама вийшли з крамниці. Все ще падав дощ, і вулиця
видавалася такою сірою. Мартуся навіть не намагалася обминати
калюжі.**

— А може купимо собі по шматочку горіхового торта? — запропонувала мама.

Мартуся заперечливо похитала головою.

— Ти недобре себе почуваєш, донечко?

— Мені страшенно сумно...

Ніхто у світі не зміг би зрозуміти, наскільки великим був той сум. Справжній, глибокий жаль, який відбирає бажання навіть до тістечок, морозива, мультиків. Це справді не була звичайна забаганка! Мама і Мартуся повернулися додому.

Увечері з'явився чоловік, який привіз комодик, що його купила мама. Мартуся не встигла його оглянути у крамниці, отож з цікавістю переглядала шухляди з кумедними ручками. На хвилю вона навіть забула про ляльку.

Яким же було здивування Мартусі, коли вона відкрила горішню шухляду. Це неможливо! Серед купи старого мережива лежала ЛЯЛЬКА! Вона не могла бути такою гарною і великою, як та, яку Мартуся бачила у крамниці, але і до неї чудово пасувало ім'я "Еліза"! І вона напевно тільки чекала на те, щоб ручки малої дівчинки притудили її до грудей.

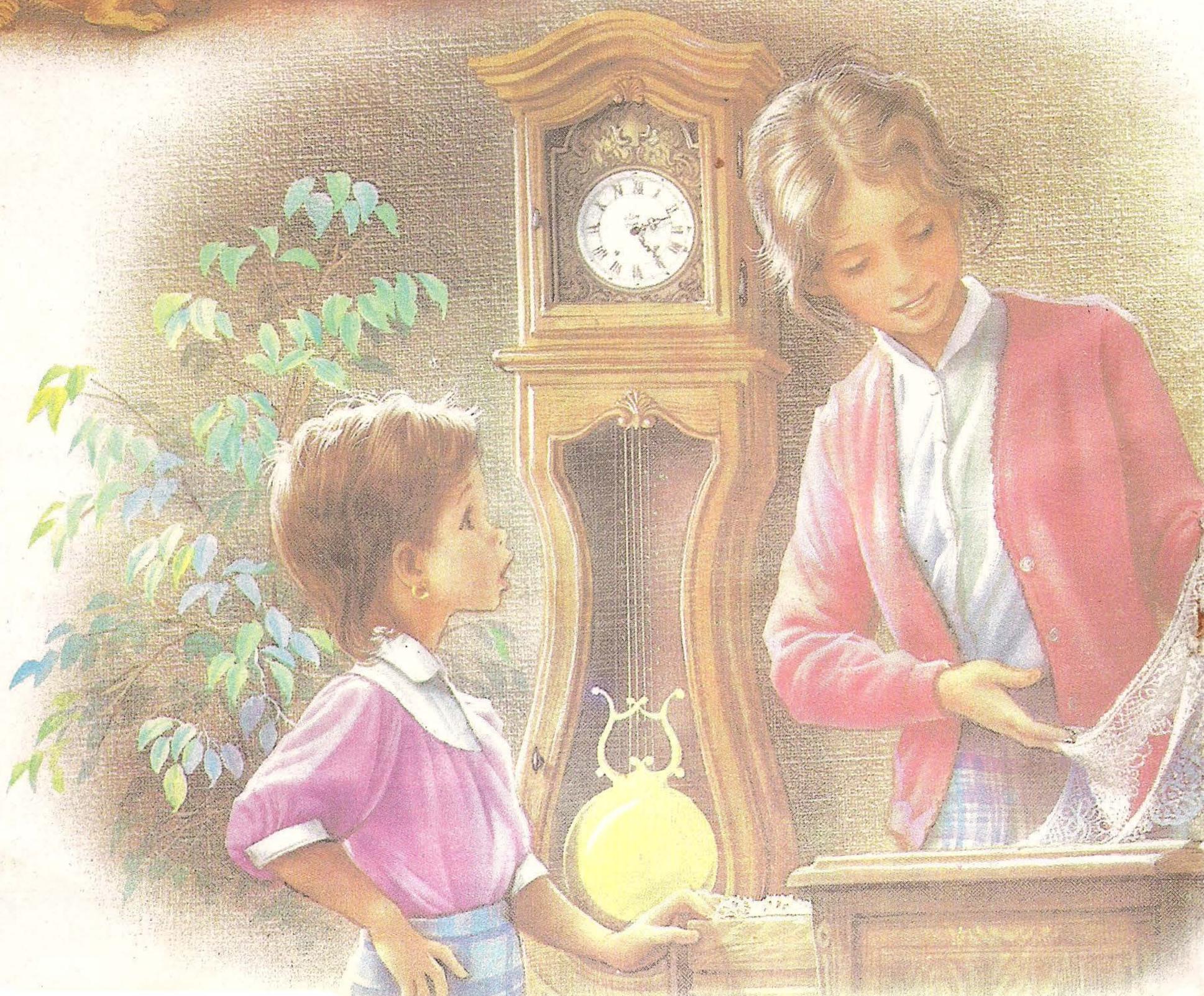

**Коли мама відпровадила
посильного, Мартуся
залишилася у кімнаті сама.**

**Вона схопила ляльку і
побігла, щоб сховати її під
ліжком. Коли дівчинка
повернулася, мама стояла
коло шухляди.**

**— Поглянь, вони забули
вийняти речі з комодика,
перш ніж принести його нам
— сказала мама, тримаючи у
руках старе мереживо.**

— Вони залишаться у нас? — спитала Мартуся тремтячим голосом.

— Звичайно ж, ні. Це було би крадіжкою. Завтра я віднесу це до крамниці.

І що ж тепер? Мартуся, ясна річ, не була злодійкою, але...

"Еліза — моя! — думала вона — Це моя лялька! Я ніколи її не віддам!"

Дівчинка думала також про те, що вона не зможе гратися лялькою, бо всі тоді би її побачили. Не зможе засинати, тримаючи її біля себе, бо батьки приходили поцілувати її перед сном. Вона також думала про те, де сховає ляльку у суботу, коли мама прибирає під її ліжком?

Цілу ніч їй снилися жахи. І наступної ночі теж.

В тих снах шкільні подруги бігали за Мартусею і, показуючи на неї пальцем, кричали: "Злодійка!"

Мартуся прокидалася зі сльозами на очах. Скільки можна було з цим жити?

- Щось трапилось, Мартусе?
— питала вчителька у школі.
— Щось не гаразд? —
непокоїлися вдома батьки.

І справді, щось було не гаразд... Мартуся знала, що треба було зробити. Це було страшно, але іншого виходу не було. Коли мама пішла годувати птахів у саду, Мартуся вдягнула свій жовтий плащик і зелені гумові чобітки, вийняла Елізу зі схованки і вибігла на вулицю. Вона бігла і бігла аж до самої крамниці "На горищі".

У крамниці замість продавця сидів старший бородатий пан...
— Доброго дня! Я прийшла, щоб віддати Елізу... Тобто ляльку,
яка була у шухляді комодика моєї мами...

Мартуся поклала ляльку на столик, повернулася на п'ятах і
чимдуж вибігла з крамниці. Вдома мама навіть не зауважила її
відсутності. Тепер Мартуся не почувалася злодійкою, але
повернувся сум...

Мартуся лягла у ліжко. У сусідній кімнаті задзвонив телефон. Мама розмовляла хвилинку, а потім гукнула: — Я виходжу на хвилю, Мартусе! Не турбуйся, я зараз повернуся! "Я хвора, і буду хворою все життя — думала Мартуся. — Мама може виходити з дому, коли їй заманеться.

**Я ніколи звідси не піду!"
Ї заснула дуже, дуже сумна.
— Мартусе, ти прийдеш до нас? — вирвав її зі сну голос мами.**

**Чи це вже вечерея?
Дівчинка протерла почервонілі очі і зійшла до їдальні, де чекали батьки. Але що це? Ї бабця тут, і тітка Марго, і дядько Жан! Ї...**

— Всього найкращого, Мартусе!
— Здійснення бажань, зайчику!
Мартуся була здивована. Вона зовсім забула...
Перший раз у житті вона не пам'ятала про
свій день народження!
Але як же вона могла святкувати, коли її
серце тонуло у сльозах...

Всі принесли для неї подарунки. Мама радісно усміхнулася.

— Побачиш, вони тобі сподобаються! — сказала вона.

Мартуся, задля пристойності, розпакувала подарунки. Там були складанки, книжки, солодощі.

Залишався ще пакунок від мами. Мартуся розв'язала стрічку...

Ах! — прошепотіла вона зачудовано.

У пакунку, на шовковій хустці, лежала... ЕЛІЗА!

— Ти маєш щастя, Мартусе — пояснила мама. — Продавці із крамниці були дуже добрі. Я попросила їх повідомити мене, коли б вони знайшли якусь іншу ляльку до сьогоднішнього вечора. Саме власник крамниці дзвонив нещодавно...

Мартуся притулила Елізу до серця. Сум минув, як не бувало. Життя раптом видалося їй таким гарним, що аж хотілося співати. Дівчинці здавалося, що скляні очі ляльки теж посміхаються. Ви ж бо повинні знати, що ляльки завжди кохають тих маленьких дівчаток, які піклуються про них.

Здано на виробництво 23.03.94. Підписано до друку 27.04.94.
Формат 70 × 84/12. Друк офсетний. Зам. 4—1038.

Віддруковано на Київській фабриці друкованої реклами.

ISBN 5-7780-0712-4.

